

1. חה"כ ד"ר יוסף ג'בארין
2. עדאלה המרכז המשפטי לזכויות המיעוט הערבי בישראל
שניהם ע"י ב"כ עוה"ד מונא חדאד ו/או חסן ג'בארין
ו/או סוהאד בשארה ו/או סאוסן זהר ו/או
מאיסאנה מוראני ו/או מוחמד בסאם
מעדאלה – המרכז המשפטי לזכויות המיעוט הערבי
בישראל
רחוב יפו 94, ת.ד. 8921, חיפה 31090
טל: 04-9501610; פקס: 04-9503140

העותרים

- נגד -

1. הכנסת
באמצעות הלשכה המשפטית של הכנסת
2. שירות בתי הסוהר
3. השר לביטחון פנים
שניהם באמצעות פרקליטות המדינה

המשיבים

עתירה דחופה למתן צו על תנאי

מוגשת בזאת עתירה למתן צו על תנאי, המורה למשיבים לבוא ולנמק:

- א. מדוע לא לאפשר לעותר להיפגש ללא דיחוי עם האסיר מרואן ברגותי השובת רעב בימים אלה;
- ב. מדוע לא לבטל את החלטת ועדת הכנסת מיום 20.12.2016 לפיה ייאסרו ביקורי חברי כנסת אצל אסירים המסווגים כביטחוניים;
- ג. מדוע לא לבטל את סעיף 5 לפקודת נציבות בתי הסוהר מס' 03.13.00 אשר עודכן בתאריכים 30.4.2017 ו-9.5.2017, הנוטל את זכות ביקורי חברי כנסת אצל אסירים המסווגים כביטחוניים והמגביל אותה, בין היתר, רק לחברי כנסת "מקרב בעלי התפקידים מבין חברי הכנסת לגביהם הוחלט כי יורשו לבקר אסירים ביטחוניים";
- ד. מדוע לא לבטל את מדיניות המשיבים, הנעדרת כל עיגון בחקיקה ראשית, לפיה נמנע מחברי כנסת לבקר אסירים המסווגים כביטחוניים ללא רשות מהרשות המבצעת.

בקשה לקביעת מועד לדיון דחוף

בית המשפט הנכבד מתבקש לקבוע דיון דחוף בעתירה, וזאת מהנימוקים הבאים:

1. עתירה זו מוגשת כנגד מניעת העותר מס' 1, שהינו חבר כנסת, לבקר את האסיר מרואן ברגותי, המסווג כאסיר בטחוני והמוחזק בבית מעצר קישון (להלן: "ברגותי"). ברגותי, יחד עם 1,700 אסירים ביטחוניים נוספים, פתחו בשביתת רעב ביום 17.4.2017 במחאה על התנאים בהם הם מוחזקים ובמטרה להביא לשיפור בתנאי הכליאה שלהם. שביתת הרעב עודנה נמשכת נכון למועד הגשת עתירה זו.
2. חשיבות ביקורי חברי כנסת אצל אסירים המסווגים כביטחוניים והצורך בפיקוח הפרלמנטרי, אשר המשיבים מונעים מהעותר מס' 1, מתעצמת במיוחד בתקופה זו של שביתת רעב שהינה בפני עצמה סוגיה ציבורית בעלת חשיבות רבה. מצבם הבריאותי של האסירים הביטחוניים השובתים רעב מתדרדר מיום ליום, בעוד שהמשיב מס' 2 (להלן: "השב"ס") נוקט באמצעים ענישתיים ולחצים רבים כנגדם, מהם לחצים פסולים ובלתי חוקיים, על מנת לגרום לסיום שביתתם. הדיווחים והתלונות המתקבלים על ההפרות של זכויות האסירים בעת הזו מחייבים ביצוע פיקוח פרלמנטארי על ידי העותר מס' 1.
3. העותר מס' 1 נוהג לבקר אסירים ביטחוניים וביקר אצל ברגותי בעבר, כחלק ממילוי תפקידו הפוליטי כחבר פרלמנט, כאשר הביקור האחרון היה בחודש אוגוסט 2016. מכאן החשיבות והדחיפות בביקורו אצל ברגותי, דווקא בעת הזו של שביתת הרעב המתמשכת, שכן הוא מעוניין בו כאישיות פוליטית, ומבקש להתרשם מתנאי הכליאה ולקבל מידע אודות הסנקציות הננקטות כנגד ברגותי והאסירים הביטחוניים האחרים השובתים רעב ובאם מופרות זכויות אדם.
4. הסירוב לאפשר לעותר מס' 1 לקיים מפגש עם ברגותי, כמו גם אסירים ביטחוניים אחרים, וזאת ללא שניתן נימוק לאיסור זה ובניגוד להוראות החוק, מהווה פגיעה קשה בחסינותו כחבר כנסת לנוע בחופשיות בתחומי המדינה, זכות המעוגנת בסעיף 9 לפי חוק חסינות חברי כנסת, זכויותיהם וחובותיהם, התשי"א-1951. בנוסף, הסירוב הינו פגיעה בזכות לפעול בחופשיות ובעצמאות במסגרת מילוי תפקידו ולצורך קיומה של ביקורת פרלמנטרית.
5. נוסף על כך, עתירה זו מכוונת נגד החלטת ועדת הכנסת מיום 20.12.2016 לפיה נאסר על חברי כנסת לבקר אצל אסירים ביטחוניים, למעט אלה אשר יוחלט לגביהם על ידי השר לביטחון פנים, כמו גם נגד הוראת סעיף 5 בפקודת הנציבות מס' 03.13.00 אשר עודכנה בתאריכים 30.4.2017 ו-9.5.2017 בעקבות אותה החלטה של ועדת הכנסת. העותרים טוענים כי שתי הוראות אלה ניתנו תוך חריגה קיצונית מסמכות ובניגוד לחוק. מדובר גם בהוראות גורפות ושרירותיות, המפללות בין חברי הכנסת, ומכאן שדינם בטלות.
6. קיום דיון דחוף בעתירה הינו חיוני על מנת למנוע את התממשות הנזקים החמורים והבלתי הפיכים לעותר מס' 1 במניעת הביקור אצל אסירים המסווגים כביטחוניים ומניעת היכולת להבטיח פיקוח פרלמנטרי נאות על תנאי כליאתם של האסירים השובתים רעב. דיון מאוחר יותר עלול לפגוע באפקטיביות של הסעדים המבוקשים בעתירה זו, במיוחד הסעד הראשון שבראשית העתירה.

ואלה נימוקי העתירה:

העותרים

1. העותר מס' 1 הינו חבר כנסת בכנסת ה-20 מטעם הרשימה המשותפת ומפלגת חד"ש (להלן: "העותר").
2. העותר מס' 2 הינו עמותה אשר נוסדה בשנת 1996 כמרכז משפטי עצמאי הפועל לקידום זכויות האדם בכלל וזכויות האזרחים הערבים בישראל בפרט.

הרקע העובדתי

3. עתירה זו מתייחסת להחלטות המשיבים אשר אסרו על חברי הכנסת, וביניהם העותר מס' 1, לבקר אסירים המסווגים כביטחוניים והגבילו זכות זו אך ורק לארבעה חברי כנסת שקבע שמוטיהם השר לביטחון פנים (הוא המשיב מס' 3) ושרובם מהקואליציה. העותרים יטענו כי החלטות אלה ניתנו תוך חריגה קיצונית מסמכות; פגיעה חמורה בשלטון החוק; ובניגוד לחוק חסינות חברי כנסת, זכויותיהם וחובותיהם, התשי"א-1951. החלטות אלה אף פוגעות בעיקרון הפרדת הרשויות שמבקש להבטיח אי התערבותה של הרשות המבצעת בעבודת הפרלמנט וחבריו. לחילופין, יטענו העותרים כי ההחלטות הן גורפות ובלתי מידתיות ופוגעות בעיקרון הבחינה האינדיבידואלית ומפלגות בין חברי הכנסת.
4. כחלק ממילוי תפקידו כחבר כנסת וכנבחר ציבור, העותר נוהג לבקר אצל אסירים, כולל אסירים המסווגים כביטחוניים, וזאת במטרה לבצע פיקוח פרלמנטרי ולפקח ולבדוק אם מופרות זכויות אדם בסיסיות. ביקורים אלה מקבלים משנה תוקף במיוחד בעת הזו בה האסירים הביטחוניים, ביניהם האסיר ברגותי, שובתים רעב.
5. עד לקיץ 2016, מעולם לא נתקל העותר, אשר ביקש לבקר אסירים ביטחוניים בבתי הסוהר השונים וביניהם ברגותי, בסירוב עקרוני ו/או בטחוני מטעם המשיבים, כך שהביקור האחרון אשר הצליח לקיים העותר אצל ברגותי היה בחודש אוגוסט 2016.
6. ביום 3.2.2017 פנה העותר לגב' גל יונה, מתאמת קשר עם הכנסת במשרד לביטחון פנים (להלן: "גב' יונה"), כפי שנדרש והיה נהוג, בבקשה לתאם מועד ביקור אצל ברגותי ליום 16.2.2017. אולם, ביום 15.2.2017, התקבלה תשובה לקונית ובלתי מנומקת על ידי גב' יונה לפיה "הביקור הנ"ל לא אושר ע"י שב"ס".
- ** מצ"ב העתק מבקשת העותר מיום 3.2.2017 ותשובת גב' יונה, המהווים חלק בלתי נפרד מעתירה זו, סומנו כנספח ע/1.
7. גם בקשתו של העותר מיום 27.3.2017 לבקר את ברגותי סורבה באותה תשובה של גב' יונה מיום 30.3.2017 לפיה הביקור לא מאושר על ידי שב"ס.
- ** מצ"ב העתק מבקשת העותר מיום 27.3.2017 ותשובת גב' יונה, המהווים חלק בלתי נפרד מעתירה זו, סומנו כנספח ע/2.

8. גם לאחר תחילת שביתת הרעב של האסירים הפלסטינים המסווגים כביטחוניים ביום 17.4.2017 והצורך הגובר לביצוע פיקוח על תנאי כליאתם במיוחד בעת שהשב"ס נוקט בצעדים ענישתיים כנגד האסירים השובתים, פנה העותר בשלישית ביום 25.4.2017 לצורך ביקור ברגותי ואסיר נוסף בשם סלימאן אגבאריה. בקשותיו סורבו שוב על ידי גבי יונה בצינה כי הביקור לא מאושר על ידי שב"ס וללא מתן כל נימוק.

** מצ"ב העתק מבקשת העותר מיום 25.4.2017 ותשובת גבי יונה, המהווים חלק בלתי נפרד מעתירה זו, סומנו כנספח ע/3.

9. ביום 26.4.2017, פנה העותר אל היועץ המשפטי של הכנסת, עו"ד דני ינון, וביקש את התערבותו לצורך קיום הביקור הדחוף אצל ברגותי. בפנייתו זו הודגשה חשיבותם של ביקורי חברי הכנסת אצל האסירים השובתים רעב דווקא בתקופה הזו של השביתה. שכן, שביתת הרעב של האסירים מהווה סוגיה בעלת חשיבות ציבורית רבה והיא מצריכה את נבחרי הציבור לבחון את מדיניות השב"ס ואת התנהלותו בנושא ולפקח עליה, וזאת בין השאר באמצעות ביקור אצל אסירים השובתים רעב. נכון למועד הגשת העתירה, לא התקבלה תשובה בעניין פנייה זו.

10. בכל אותם מקרים לעיל, העותר פנה לתיאום מועד ביקור בהתאם לפקודת נציבות 03.13.00 אשר הסדירה את ביקורי חברי כנסת בבתי הסוהר (להלן: "פקודת הנציבות"). למרבית תדהמתו, גילה העותר בשלב מאוחר יותר כי פקודת הנציבות עודכנה ביום 30.4.2017 לאחר פניותיו, באופן המונע ממנו ומחברי הכנסת לקיים ביקורים אצל אסירים ביטחוניים. ככל הנראה, עדכון זה התבסס על החלטת ועדת הכנסת מיום 20.12.2016, החלטה אשר לא הסתמכה על חקיקה ראשית כלשהי ואפילו לא הובאה בפני מליאת הכנסת.

11. העותרים פנו למשיבים בימים 5.5.2017, 10.5.2017 ו-16.5.2017 בבקשה דחופה לאפשר לעותר לבקר את האסיר ברגותי לאלתר. העותרים הדגישו את חשיבות הביקור בהיותו חלק חשוב ואינטגרלי ממילוי תפקידו כחבר כנסת ונבחר ציבור וחלק מזכותו לחופש התנועה בהתאם לסעיף 9 לחוק חסינות חברי הכנסת, זכויותיהם וחובותיהם, התשי"א-1951 (להלן: "חוק החסינות"), אשר קובע כי שום הוראה האוסרת או מגבילה את הגישה לכל מקום במדינה, שאינו רשות היחיד, לא תחול על חבר כנסת, למעט מטעמי ביטחון המדינה או של סוד צבאי.

12. העותרים עוד הדגישו כי מניעת הביקור של העותר אצל ברגותי ואסירים ביטחוניים אחרים, ככל שמקורה בהחלטת ועדת הכנסת מיום 20.12.2016 והעדכון לפקודת נציבות 03.13.00, אשר יתייחסו אליהם העותרים להלן, הרי שהיא בלתי חוקית ונעדרת כל סמכות ומנוגדת גם להוראות חוק החסינות.

** מצ"ב עותק מפניות העותרים מיום 5.5.2017, 10.5.2017 ו-16.5.2017, המהווים חלק בלתי נפרד מעתירה זו, סומנו כנספח ע/4.

13. בתשובת היועצת המשפטית של השב"ס מיום 17.5.2017 לא ניתנה כל התייחסות למעמדו של העותר, לסמכותו ולזכותו לבקר את ברגותי ואסירים נוספים כחבר כנסת. תשובתה התייחסה ל"ביקורים אצל האסיר מרואן ברגותי" והודיעה לעותרים כי "על פי החלטת נציבת בתי הסוהר (מתוקף סמכויותיה בהתאם לפקודת בתי הסוהר [נוסח חדש], תשל"ב-1971,

האסיר מרואן ברגותי אינו רשאי לקבל ביקורים מן החוץ, למעט עורך דין אחד לשם מתן שירות מקצועי".

** מצ"ב עותק מתשובת השב"ס מיום 17.5.2017, המהווה חלק בלתי נפרד מעתירה זו, סומן כנספח 5/ע.

14. בהיקשר זה יודגש כי אין בסמכותם של נציבת בתי הסוהר או כל גורם אחר משב"ס הפועל מכוח פקודת נציבות בתי הסוהר [נוסח חדש], התשל"ב-1971 להגביל ו/או ליטול זכותו של חבר כנסת לחופש תנועה הקבועה בחוק החסינות ואין בסמכותם להתייחס לזכות זו של חבר כנסת כטובת הנאה המוענקת לאסיר וכצעד תגובה לשביתת רעב כפי שנקבעו בפקודת נציבות 04.16.00 בעניין "שביתת רעב של אסירים".

ההחלטה בוועדת הכנסת לאסור על חברי כנסת לבקר אצל אסירים ביטחוניים

15. ביום 20.12.2016, התקבלה החלטה על ידי ועדת הכנסת לפיה "ייאסרו ביקורי ח"כים אצל אסירים ביטחוניים". על פי החלטה זו, "יו"ר הכנסת, יו"ר הוועדה לענייני ביקורת המדינה יוכלו לקבוע מספר בעלי תפקידים מקרב חברי הכנסת... שלהם תינתן האפשרות לקיים ביקורים אצל אסירים ביטחוניים" (להלן: "החלטת ועדת הכנסת").

** מצ"ב העתק מההודעה על החלטת ועדת הכנסת מיום 20.12.2017, המהווה חלק בלתי נפרד מעתירה זו, סומן כנספח 6/ע.

16. יודגש כי, נכון להיום, החלטת ועדת הכנסת אפילו לא הובאה לדיון בפני מליאת הכנסת ומכל מקום אין לה כל עיגון בחקיקה ראשית.

17. הדיונים בוועדת הכנסת התקיימו בימים 19.12.2016 ו-20.12.2016, יום-יומיים לאחר שפורסם בכלי התקשורת המקרה של ח"כ באסל גטאס אשר נחשד בהעברת מכשירי רט"ן לאסיר בטחוני ועוד בטרם קיום חקירה בעניינו. מרבית הדיונים התבססו על ספקולציות של חברי הוועדה מסיעות הקואליציה ואמירות פופוליסטיות כנגד המפגשים בין חברי כנסת ערבים לאסירים ביטחוניים.

18. בדיוני הוועדה אף עלו תהיות בעניין סמכות הוועדה לקבל החלטה בעניין ביקורי חברי כנסת אצל אסירים ביטחוניים. היועצת המשפטית לוועדת הכנסת ציינה כי הנושא אינו מוסדר באופן מפורש בחוק, אלא נובע מהזכות לתנועה של חברי הכנסת המעוגנת בסעיף 9 לחוק החסינות ומהנחיות פקודת נציבות שב"ס (עמ' 22 לדיון הוועדה מיום 19.12.2016). מכאן, הסיקו מרבית חברי הוועדה את סמכות הוועדה להגביל ביקורים אלה, עבור סוג מסוים של אסירים השוהים בבתי סוהר ישראליים שלחברי הכנסת זכות כניסה אליהם. זאת גם כאשר לא ברור מאיפה נבעה סמכותה של הוועדה לקבל החלטה מעין זו. שכן, החלטה כזו משנה את המצב המשפטי שהיה שורר עת קבלת ההחלטה ואשר נסמך על חוק החסינות.

19. ביום 4.5.2017, הגיע לידי העותר מכתב מטעם המשיב מס' 3, השר לביטחון פנים, ח"כ גלעד ארדן (להלן: "השר לביטחון פנים") המופנה לנציבת בתי הסוהר, בו צוין כי בהמשך להחלטת ועדת הכנסת לעיל, "נקבעו חברי הכנסת הבאים כמוסמכים לקיים ביקורים אצל אסירים ביטחוניים, על מנת להבטיח פיקוח פרלמנטרי נאות על תנאי כליאתם", והם: יו"ר סיעת

ישראל ביתנו, ח"כ רוברט אילטוב; סגן יו"ר הכנסת, ח"כ מאיר כהן; סגן יו"ר הכנסת, ח"כ בצלאל סמוטריץ'; חבר ועדת חוקה, חוק ומשפט, ח"כ אוסאמה סעדי.

** מצ"ב העתק ממכתבו של ח"כ ארדן מיום 4.5.2017, המהווה חלק בלתי נפרד מעתירה זו, סומן כנספח ע/7.

20. משמע, שבסופו של יום, על סמך החלטה של ועדת הכנסת אשר לא עוגנה בחקיקה ראשית, ניטלה זכות מ-116 חברי כנסת, וניתנה סמכות לשר לביטחון פנים להחליט אודות זהותם של ה-4 שזכות זו תותר להם, כל זאת ללא תשתית עובדתית ראויה והצבעה על מקור סמכות המצדיק מהלך מרחיק לכת מעין זה. ככל שהרשות המבצעת היא שתתחיל לקבוע לפי שיקול דעתה המוחלט מי מבין חברי הפרלמנט רשאי לבקר אסירים, נפגע עקרון הפרדת הרשויות, כאשר חוק החסינות מבקש להבטיח עצמאות לפרלמנט ולחבריו מפני התערבות בקביעת סדר עבודתם של חברי הכנסת.

פקודת נציבות 03.13.00 "ביקור של חבר כנסת בבית-סוהר"

21. כאמור, נושא ביקור חברי הכנסת בבתי הסוהר הוכר כחלק מהזכות לחופש התנועה של חברי הכנסת המעוגן בסעיף 9 לחוק החסינות. נושא זה אף עוגן בפקודת נציבות 03.13.00 "ביקור של חברת כנסת בבית-סוהר" (להלן: "פקודת הנציבות"), בה נקבע כי "חבר כנסת רשאי מכוח תפקידו להיפגש עם אסירים ועצורים וזאת בתנאים ובמגבלות שיפורטו בפקודה זו".

22. בהתאם לפקודת הנציבות, כניסת חבר כנסת לבית סוהר מחייבת תיאום של מספר ימים מראש עם לשכת נציב בתי הסוהר, קבלת הסכמה מראש של האסיר ואישור לשכת הנציב (סעיף 4.ב.4). דרישות אלה נועדו לצורך "איזון בין הצורך לאפשר לחבר כנסת למלא תפקידו מחד, לבין החובה להבטיח שמירה על אורח חיים תקין ומשמעת בבית הסוהר מאידך, והכל בשים לב לעקרון השוויון" (סעיף 4.ג. לפקודה).

23. עד לעדכון מיום 30.4.2017 של פקודת הנציבות, הפקודה לא הבחינה בין זכותם של חברי כנסת לבקר אסירים פליליים לבין זכותם לבקר אסירים ביטחוניים. ההגבלה היחידה שהוטלה על חברי כנסת המבקשים לבקר אסיר ביטחוני נקבעה בסעיף 5 לפיו "הביקור יתואם ליום אחד קבוע שייקבע מראש ע"י מפקד בית הסוהר".

** מצ"ב עותק מפקודת הנציבות מיום 3.4.2014, המהווה חלק בלתי נפרד מעתירה זו, סומן כנספח ע/8.

24. יצוין ויודגש כבר עתה, כי ניסיונותיהם של המשיבים להגביל את ביקורי חברי הכנסת אצל אסירים ביטחוניים בבתי הסוהר אינם חדשים. כך, למשל, ביום 4.8.2016 פורסמה ידיעה בעיתון "הארץ" לפיה "שירות בתי הסוהר (שב"ס) החליט באחרונה להגביל את מספר ביקורי חברי כנסת אצל אסירים ביטחוניים לביקור אחד בלבד בחודש". ביום 7.9.2016, ולאחר שהעותר התלונן כנגד הגבלה זו, פנו העותרים למשיבים והדגישו בפניהם כי הגבלת הביקורים משנה את הנוהל אשר היה קבוע בסעיף 5.א. לפקודת הנציבות לעיל ופוגעת בזכות לחופש התנועה של חבר כנסת בתחום המדינה המעוגנת בסעיף 9 לחוק החסינות, כמו גם בזכותם לפעול בחופשיות ובעצמאות במסגרת מילוי תפקידם.

** מצ"ב עותק מכתבת "הארץ" מיום 4.8.2016 ומפניית העותרים מיום 7.9.2016, המהווה חלק בלתי נפרד מעתירה זו, סומנו כנספחים ע/9 ו-ע/10, בהתאמה.

25. בתשובת השב"ס מיום 8.11.2016, צוין, כי, בין היתר, בדיקת הרשומות של כניסות חברי כנסת לביקור אצל אסירים מעלה כי חברי הכנסת השונים מבקרים באופן תדיר אסירים, כך שבעצם ביקורים אלה אינם נמנעים. היינו, מתשובת שב"ס זו, המשיבה מס' 2 מכירה כי מבחינה משפטית זכאים חברי הכנסת לביקורי אסירים ביטחוניים וכי לא קיימת מניעה האוסרת עליהם להיכנס לבתי הסוהר ולבקר אסירים, והכל בכפוף לתנאים פרוצדוראליים בעניין תיאום מועד הביקור.

** מצ"ב עותק מתשובת המשיב מיום 8.11.2016, המהווה חלק בלתי נפרד מעתירה זו, סומן כנספח ע/11.

26. על אף זאת, בעדכון פקודת הנציבות מיום 30.4.2017, שונה נוסחו של סעיף 5 הרלוונטי לעניין ביקורי אסירים ביטחוניים והוא הוגבל רק לחברי כנסת בעלי תפקידים בהתאם לרשימה שתומצא לנציבת בתי הסוהר על ידי יושב ראש הכנסת. כלשון הסעיף:

"5. מבלי לגרוע מהאמור בסעיף 3, ביקש חבר כנסת לבקר "אסיר בטחוני" כהגדרתו בפקודת הנציבות 04.05.00 – "הגדרת אסיר בטחוני" יחולו בנוסף גם ההוראות כדלקמן:

א. חברי הכנסת יורשו לבקר אסירים ביטחוניים על מנת להבטיח פיקוח פרלמנטרי נאות על תנאי כליאתם, יהיו מקרב בעלי התפקידים מבין חברי הכנסת לגביהם הוחלט כי יורשו לבקר אסירים ביטחוניים. הרשימה כאמור תומצא לנציבת בתי הסוהר על ידי יושב ראש הכנסת" (ההדגשות במקור).

** מצ"ב עותק מפקודת הנציבות מיום 30.4.2017, המהווה חלק בלתי נפרד מעתירה זו, סומנה כנספח ע/12.

27. ואם לא די בכך, ביום 9.5.2017 פורסם עדכון נוסף לפקודת הנציבות המבקש להגביל עוד יותר את יכולתם וזכותם של חברי כנסת לבקר אסירים ביטחוניים. סעיף 5.א. המעודכן שונה וסמכות קביעת רשימת חברי הכנסת אשר יורשו לבקר הועברה מיושב ראש הכנסת לשר לביטחון פנים, לאחר תיאום עם יושב ראש הכנסת. המגבלות הנוספות הוספו בסעיפים 5.ב.-5.ג. לפקודת הנציבות, הקובעים כדלקמן:

"ב. כניסת חבר כנסת כאמור לבית סוהר מחייבת תיאום מראש עם לשכת הנציב ומתן אישור בכתב.

ג. המפגש יתואם ליום אחד קבוע בשבוע שייקבע מראש ע"י מפקד בית הסוהר.
ד. אישור לשכת הנציב יינתן לאחר קבלת עמדת הגורמים הרלוונטיים, תוך איזון בין הצורך לאפשר לחבר הכנסת למלא את תפקידו מחד גיסא, לבין החובה להבטיח שמירה על אורח חיים תקין ומשמעת בבית הסוהר מאידך גיסא, והכל בשים לב לעיקרון השוויון.

ה. מענה לחבר כנסת בדבר פנייתו למפגש כאמור, יינתן מבעוד מועד ע"י לשכת הנציב, באמצעות הגורם אליו פנה חבר הכנסת. המענה יכלול, התייחסות לאיסור הכנסת רט"ן/או חפצים אחרים לבית הסוהר.

ו. מפגש ח"כ או ועדה של הכנסת כאמור, מחייב יידוע לשכת השר לבט"פ באמצעות לשכת הנציב.

ז. המפגשים בין חברי הכנסת כאמור בסעיף קטן א' לעיל, לבין אסירים/ ביטחוניים, ייעשו בליווי סגל בית הסוהר.

ח. נציב בתי הסוהר רשאי מטעמים של בטחון המדינה או בטחון בית הסוהר והמשמורת הבטוחה של האסירים, באותה השעה, למנוע מפגש שאושר.

- ט. מפגש חבר כנסת עם האסיר/אסירים ייערך בחדר שיוקצה לשם כך באחד ממשרדי הנהלת בית הסוהר.
- י. עצורים לחקירה לא יהיה זכאי למפגש עם חבר כנסת אלא באישור הממונה על החקירה בשב"כ/משטרה."

28. סעיף 5.2. לעיל מרחיק לכת וקובע כי הפגישה בין חבר כנסת אצל אסיר ביטחוני תיעשה בליווי סגל בית הסוהר. יש בהגבלה זו, יחד עם כל העדכון של הסעיף, בכדי להצביע בהכרח כי יכולתם של חברי כנסת לבצע ביקורת פרלמנטרית בעניין תנאי כליאתם של האסירים הביטחוניים מתאינת.

** מצ"ב עותק מפקודת הנציבות מיום 30.4.2017, המהווה חלק בלתי נפרד מעתירה זו, סומנה כנספח ע/13.

29. העותרים יטענו כי בהעדר הוראה מפורשת בחוק לא ניתן להגביל את זכותם של חברי כנסת לביקור אסירים ביטחוניים. המשיב מבקש להגביל את זכויותיו של חבר כנסת מכוח פקודת נציבות. בית המשפט העליון סיווג את פקודת הנציבות כהנחיות מינהליות או כ"נהלים" (ראו רע"ב 6956/09 מאהר יונס נ' שירות בתי הסוהר (פורסם במאגרים, ניתן ביום 7.10.2010), בו בית המשפט סקר את הפסיקה בעניין סיווגן של ההנחיות והחליט לצורך אותו דיון להניח כי פקודת האסירים הביטחוניים היא הנחיה מנהלית) ומכאן שאין בכוח לפגוע בהוראה בעלת מעמד יסודי פוליטי ומעמד חשוב לצורך מילוי תפקידו של חבר כנסת. אי לכך, ומשלא מדובר בחקיקה ראשית, דין הוראת סעיף 5 בטלות.

30. העותרים יטענו, כי החלטת ועדת הכנסת הנוטלת מחברי הכנסת את זכותם לבקר אסירים ביטחוניים ניתנה ללא סמכות כלשהי. הזכות לבקר אסירים ביטחוניים ניתנה אך ורק לארבעה חברי כנסת, כאשר לא ברור מהם השיקולים שעמדו מאחורי בחירת אותם חברי כנסת על ידי השר לביטחון פנים ומכוח איזה מקור סמכות. במילים אחרות, להבדיל מהמצב המשפטי ששרר כל השנים, ולפיו הרשות המבצעת לא קובעת מי מחברי הפרלמנט רשאי לבקר אסירים ולא מגבילה את זכות הביקור של חברי הכנסת בבתי הסוהר לפי שיקול דעתה המוחלט, היום השר לביטחון פנים נוטל לעצמו את הסמכות לפעול בניגוד לחוק החסינות ובניגוד לתכליותיו של חוק זה שנועדו, בין היתר, להבטיח עצמאות הפרלמנט וחבריו מפני התערבות הרשות המבצעת ולהבטיח את השוויון בין חברי הכנסת ולהבטיח את מילוי תפקידם הפרלמנטרי ללא מורא.

הטיעון המשפטי

המשיבים חרגו מסמכותם ופגעו בחוק החסינות

31. העותרים יטענו כי המשיבים חרגו מסמכותם עת החליטו לאסור ביקורי חברי כנסת אצל אסירים ביטחוניים ובכך ליטול את חופש התנועה של חברי הכנסת, המעוגן בסעיף 9 לחוק החסינות, תוך השארתה של זכות זו נחלתם של ארבעה חברי כנסת בלבד הנבחרים על ידי השר לביטחון פנים.

32. סעיף 17 לחוק יסוד: הכנסת קובע כי "לחברי הכנסת תהיה חסינות: פרטים ייקבעו בחוק". חוק החסינות מגדיר מספר חסינויות המוקנות לחברי הכנסת, כאשר הרלוונטית לענייננו היא החסינות הספציפית מפני הגבלת הגישה של חברי כנסת לכל מקום במדינה שאינו רשות היחיד, אשר עוגנה בסעיף 9(א) לחוק חסינות חברי כנסת, זכויותיהם וחובותיהם, התשי"א-1951. כלשון הסעיף:

"שום הוראה האוסרת או המגבילה את הגישה לכל מקום במדינה, שאינו רשות היחיד, לא תחול על חבר הכנסת, אלא אם היה האיסור או ההגבלה מטעמים של בטחון המדינה או של סוד צבאי."

33. בית המשפט העליון עמד לא פעם על חשיבותה של הזכות של חברי הכנסת לחופש תנועה, מלבד בסייגים של טעמי בטחון המדינה הקבועים בחוק לעיל וקבע כי זוהי "זכות רבת ערך לחבר הכנסת במילוי תפקידו ככה, והוא משתלב גם עם המגמה האמורה בסעיף 10 לחוק החסינות" (בג"ץ 620/85 ח"כ מוחמד מיעארי נ' יו"ר הכנסת, ח"כ שלמה הלל, פ"ד מא(4) 169, 200 (1987)(להלן: "עניין מיעארי"). ראו לעניין זה גם: בג"ץ 9293/01 ח"כ ברכה נ' שר הבטחון, פ"ד נו(2) 509 (2002)).

34. כפי שנקבע על ידי כבוד השופט שמגר בעניין מיעארי לעניין סעיף 9 לחוק החסינות:

"החסינות המוקנית לחבר הכנסת בסעיף זה מתירה לו גישה לכל מקום שאינו רשות היחיד, במובן זה שהוא רשאי לגשת לכל מקום ציבורי, משמע למקום אשר לציבור או לחלק ממנו זכות גישה ... המבחן אינו בבעלות על המקרקעין אלא בזכות הגישה אליהם, וכל מקום בו יכול חלק מן הציבור לגשת למקום מסוים, חלקו של חבר הכנסת עמו (ראה: רובינשטיין, בספרו הנ"ל, בעמ' 267-269). אף גוף אינו רשאי להגביל תנועתו של חבר-כנסת, ובכך הוא זוכה לחופש תנועה, תהא השקפתו או השתייכותו הפוליטית אשר תהא. ההוראה אינה מאפשרת, דרך משל, לשלול מחבר הכנסת את הגישה לציבור בוחריו ואוסרת על שלילת הגישה מחבר-כנסת למקומות ולאירועים שבהם נוכחותו אינה רצויה למישהו. חופש התנועה המוחלט של חבר הכנסת, בסייג של טעמי ביטחון המדינה או סוד צבאי כמובא בסעיף 9 הנ"ל (בג"צ 69/54 [21]), הוא זכות רבת ערך לחבר הכנסת במילוי תפקידו ככה, והוא משתלב גם עם המגמה האמורה בסעיף 10 לחוק החסינות."

35. יצוין ויודגש כבר עתה, עניינו שונה מהמקרה אשר הובא בפני בית משפט זה במסגרת בג"ץ 8102/03 ח"כ זהבה גלאון ואח' נ' שר הביטחון (פורסם במאגרים, 20.1.2011) (להלן: "עניין גלאון"). בעניין גלאון, דן בית המשפט בזכותם של חברי כנסת מכוח סעיף 9(א) לחוק החסינות לבקר במתקן מעצר 1391, שהינו מתקן סודי אשר לא הורשה לבקר בו שום מבקר חיצוני ולא הורשה אף חלק מן הציבור לגשת אליו. כפי שצוין בפסק הדין, באותו עניין דובר על "מקום שהציבור כולו מנוע מלבקר בו" והצורך הביטחוני לשמירה על חשאינות מתקן המעצר עצמו. רציונליים אלה אשר עמדו בבסיס קביעה זו של בית המשפט, עם כל הסתייגות העותרים ממנה, אינם תקפים בענייננו. האיסור לא נוגע לבתי סוהר אלא לקבוצת אסירים ומכל מקום הרי שבהתאם להחלטת המשיבים ארבעה חברי כנסת כן יכולים לבקר את אותם האסירים, זאת בנוסף על עורכי דין ובני משפחותיהם.

36. העותרים עוד יוסיפו ויטענו, כי אמנם לנציבות שירות בתי הסוהר קיימת סמכות להוציא פקודות כלליות שתקבענה פרטים בנושאי ארגון השירות, סדרי המנהל, המשטר והמשמעת בבתי הסוהר, וזאת מכוח סעיף 80א(ב) לפקודת בתי הסוהר, אך אין בכך כדי להסמיך את הנציבות לפגוע בזכויות חוקתיות של חברי הכנסת. אין די בסמכותו הכללית של המשיב להסדיר את ענייני בתי הסוהר, על מנת להעניק לו סמכות שבדין להגביל זכויות בהעדר חקיקה ראשית.

37. מכאן, הרי שהוראת סעיף 9 לחוק החסינות גוברת על סעיף 5 לפקודת הנציבות. כך התייחס המשנה לנשיא ברק, בעניין פנחסי, באופן ספציפי וישיר למעמד חוק החסינות בהיותו חוק מיוחד שגם אם חוקים אחרים עומדים בסתירה עם הוראותיו, וכל עוד אין תיקון להוראותיו הספציפיות, אזי הן הגוברות והחלות. וכלשון המשנה לנשיא, דאז, ברק:

"חוק השולל תחולתם של דיני החסינות העניינית על פעולות שמבצע חבר-כנסת במילוי תפקידו או למען מילוי תפקידו, צריך לקבוע זאת במפורש [...] לעניין זה, אין נפקא מינה שהחוק עוסק במיוחד בפעולותיו של חבר הכנסת. פעולות אלה כפופות לדין החסינות המיוחד".

38. סעיף 13 לחוק החסינות הוא המסדיר את נושא קביעת חסינות ונטילת חסינות מחבר כנסת. בסעיף 13(א) נקבע כי הכנסת רשאית ליטול מחבר כנסת חסינות דיונית או זכות הנתונה לו בהתאם לחוק זה בהתאם להצעת ועדת הכנסת עקב בקשה שהובאה לפני הוועדה. משמע, שתפקידה של ועדת הכנסת הוא אך ורק להציע בפני הכנסת דבר נטילת הזכות, כאשר הצעת זו אף מוגבלת לענייניו של חבר כנסת ספציפי ובגין מעשה קונקרטי שביצע חבר הכנסת באופן אישי. סעיף 13(ד) לחוק החסינות מוסיף וקובע כי "ועדת הכנסת לא תציע, והכנסת לא תחליט, ליטול מחבר כנסת חסינות או זכות... אלא לאחר שניתה לאותו חבר כנסת וליועץ המשפטי לממשלה הזדמנות להשמיע את דברם."

39. העותרים יטענו כי בענייננו ראתה וועדת הכנסת עצמה מוסמכת ליטול בצורה גורפת זכות מאוד חיונית מחברי כנסת, זכות שהוכרה כזכות יסוד פוליטית, בלי מתן כל משקל למעמדה, תוך חריגה מסמכויותיה בעניין הקבועות בסעיף 13 לחוק החסינות. שינוי מעין זה בזכותם של חברי הכנסת הוא מעניינו של המחוקק, ולא ועדת הכנסת או הכנסת בהיותן ממלאות תפקיד מעין-שיפוטי.

40. מדובר גם בפגיעה בסמכות הכנסת ובחובתה להפעיל שיקול דעת עצמאי בדבר נטילת זכות המעוגנת בחוק החסינות ואשר דינה כדין החסינות הדיונית. יפים לעניין זה דברי הנשיא שמגר בעניין מיעארי:

"החסינות הדיונית, המוקנית לחבר הכנסת [...] היא בחלקה [...] זכות יסוד פוליטית, שחשיבותה רבה הן לכנסת כמוסד, הן לחבר הכנסת כנבחר והן לבוחר המיוצג על-ידי נבחריו. שלילתה של זכות כזאת יכולה להיעשות אך ורק אם [...] היא נעשית בהליך תקין [...]" (עניין מיעארי, עמ' 215-216).

41. הנה כי כן, המשיבים נטלו לעצמם סמכות להתערב בפעילות הפרלמנט כגוף עצמאי ובכך הם פוגעים בעיקרון הפרדת הרשויות. כפי שציינה זאת פרופ' סוזי נבות במאמרה, "החסינות שייכת לכנסת, ומטרתה להגן על חופש פעולתה, על תפקודה התקין ועל עצמאותה. על כן,

לדעתי כשל זה ראוי להתייחסות של המחוקק ולתיקון". (סוזי נבות, **ארבע הערות קצרות על חסינות חברי הכנסת**, הפרלמנט (2011), בקישור: <https://www.idi.org.il/parliaments/4455/8073>).

42. תכלית קיומה של החסינות הפרלמנטרית היא הבטחת חופש הביטוי והפעילות הפוליטית של חברי כנסת, תוך הגבלת כוחה של הרשות המבצעת להתערב בהתבטאויות ו בפעילות הפוליטיות של חברי הכנסת במיוחד במהלך עבודתם היומיומית והשוטפת במשכן הכנסת. בעניינו, החלטת ועדת הכנסת נוגדת תכלית זו ודווקא מאפשרת לשר לביטחון פנים להתערב בתפקודם של חברי הכנסת ולהחליט למי להעניק זכות הביקור אצל אסיר ביטחוני וממי לשלול זכות זו.

43. לכן, במקרה דנן קיימת פגיעה בעקרון הפרדת הרשויות, שכן ניטלה הזכות לבקר אסירים ביטחוניים ממרבית חברי הכנסת, כאשר השר לביטחון פנים הוא המחליט לגבי אילו חברי הכנסת לא תחול הגבלה זו והם יורשו לקיים פיקוח פרלמנטרי אצל האסירים הביטחוניים. השיקולים ו/או הקריטריונים ו/או הבסיס להותרת זכות זו נחלתם של מספר מצומצם של חברי כנסת הנבחרים על ידי השר לביטחון פנים אינם ידועים ואינם מבוססים על מקור סמכות כלשהו.

44. ביסוד החסינות עומד הצורך להבטיח את פעילותו הפרלמנטרית החופשית של חבר כנסת. פעילות זו מהווה יסוד חשוב במשטרה דמוקרטית וההכרה בחבר כנסת כ-"יחידה חוקתית", שכן "עצמאות פעולתו, ויכולתו לגבש את השקפתו בעניינים שעל סדר היום הפרלמנטרי, חיונית למבנה המשטר החוקתי. הם מבטיחים את פעולתה התקינה של הכנסת, ועמה פעולתה התקינה של המשטר החוקתי כולו" (עניין פנחסי, עמ' 681).

45. מכאן שאף יש בהחלטה זו פגיעה ביכולתו של חבר כנסת כ-"יחידה חוקתית" (ראו עניין פנחסי, עמ' 682), והיא אף מפרה את השוויון בין חברי הכנסת, כאשר מוטלת החובה לשמור על השוויון בין חברי הכנסת ויכולתם לממש את מעמדם החוקתי. הרי כמו חשיבות עקרון "לכל אחד קול אחד" בהצבעה בכנסת, כך גם לעניין יתר זכויותיהם של חברי הכנסת, ביניהם הזכות לחופש התנועה, להם הם זכאים באופן שווה. כפי שנקבע בבג"ץ 5131/03 ח"כ ליצמן נ' **יושב ראש הכנסת**, פ"ד נט(1) 544 (2004):

"העם בחר את נציגיו. הנציגים פועלים בבית המחוקקים. חבר הכנסת הוא "יחידה חוקתית" (ראו בג"ץ 1843/93 פנחסי נ' כנסת ישראל [5], בעמ' 682)... בצד ערכיה של הדמוקרטיה הפורמאלית מונחים ערכיה של הדמוקרטיה המהותית. הם מבטאים בענייננו, בין השאר, שוויון בין חברי הכנסת. כולם מקבלים אותו מידע; לכל אחד קול אחד; לכל חבר כנסת מובטחות על בסיס של שוויון זכויותיו החוקתיות כאדם וכחבר כנסת. כן באים לידי ביטוי בהליך החקיקה חופש הביטוי של חבר הכנסת וזכויות אדם נוספות הקשורות בהליך החקיקה והמאפשרות אותו (כגון חירות התנועה)".

46. תכליתה של החסינות המוקנית לחברי הכנסת היא להגן על מתחם הפעילות הפוליטית שלהם ולאפשר להם למלא את תפקידם כנאמני ציבור. במקרה דנן, הביקורים לאסירים הביטחוניים הם חלק ממילוי תפקידם הפרלמנטרי, ומהווים חלק אינטגרלי מפעילות זאת.

המשיבים כלל לא נתנו משקל לעניין זה ולחשיבות הביקורים אצל כלל האסירים כחלק ממילוי תפקידם של חברי הכנסת וביקשו לאיין זכות אשר ניתנה לחברי הכנסת ושהינה חלק מאוד חיוני מפעילותם הפוליטית.

47. נטילת הזכות של חברי כנסת לבקר אסירים ביטחוניים פוגעת קשות בחופש הביטוי הפוליטי שלהם, המהווה חלק מהזכות החוקתית לכבוד האדם וכלי העבודה העיקרי עבור חברי הכנסת, ועליו נשענות עצמאותו של הנציג ויכולתו לייצג נאמנה את בוחריו, כמו גם יכולתו לקיים ביקורת פרלמנטרית.

לחילופין, החלטת המשיבים לא מידתית וגורפת

48. מעבר לעובדה כי ניתנה בחוסר סמכות, ולחילופין, העותרים יטענו כי ההחלטה להגביל את הביקורים אצל אסירים ביטחוניים למספר מצומצם של חברי כנסת הינה החלטה גורפת, שרירותית ובלתי מידתית. היא מאיינת את זכותם של רוב חברי הכנסת לחופש תנועה, יכולתם לבצע ביקורת פרלמנטרית על תפקודו של השב"ס ופוגעת באופן בלתי מידתי באינטרס ציבורי בלא תשתית עובדתית רלוונטית ותוך הפליית חברי הכנסת בינם לבין עצמם.

49. מדיניות המטילה הגבלות על חרויות וזכויות באופן גורף וללא בדיקה אינדיבידואלית, הינה לא מידתית. על חשיבות הבחינה האינדיבידואלית, נקבע על ידי בית המשפט בבג"ץ 8276/05 **עדאלה - המרכז המשפטי לזכויות המיעוט הערבי נ' שר הביטחון**, פ"ד סב (1) 1, 31 (2006):

"אכן, הדרך המידתית היא בבחינה אינדיבידואלית של כל מקרה ומקרה. בחינה זו תבדוק אם המקרה נופל לגדרה של "פעולה מלחמתית", תהא הגדרתה אשר תהא. ניתן להרחיב הגדרה זו, אך **אין להחליף בדיקה אינדיבידואלית זו בשלילת אחריות גורפת.**" (ההדגשות לא במקור).

כמו כן, לעניין אי המידתיות של הגבלה גורפת נקבע עוד כי:

"סירוב ללא כל בדיקה אינדיבידואלית להעניק תעודת עיתונאי בשל מסוכנות אינהרנטית של כל העיתונאים הפלסטינים תושבי האזור – לרבות אלה הזכאים להיכנס לישראל ולעבוד בה – **הוא האמצעי הפוגעני ביותר האפשרי.** אמצעי זה פוגע בצורה חזקה באינטרס לעיתונות חופשית, פגיעה שהיה ניתן למונעה על-ידי בדיקות ביטחוניות אינדיבידואליות מוצדקות להפגת הסכנה הביטחונית האישית הנובעת מתושבי האזור, ככל שסכנה כזאת קיימת מתושבים שעמדו בהצלחה בבדיקות הנדרשות לקבלת היתרי כניסה לישראל ועבודה בה". בג"ץ 5627/02 **סייף נ' לשכת העיתונות הממשלתית**, פ"ד נח(5) 70, 77 (2004) (ההדגשות לא במקור).

50. זאת ועוד, הלכה פסוקה היא שהחלטתה של רשות מינהלית שהתקבלה ללא בירור העובדות הנוגעות לעניין, אלא על יסוד תחושה בעלמא, או שבגלל שדעת הרשות נחושה להשיג תוצאה מסוימת ללא תשתית עובדתית ראויה, הינה החלטה שרירותית שדינה פסלות. בבג"ץ 297/82 **ברגר נ' שר המשפטים**, פ"ד לז(3) 29, 48-49 (1983) נקבע כי:

"ההחלטה חייבת להיות בכל מקרה תוצאה של בדיקה עניינית, הוגנת ושיטתית...תהליך קבלת ההחלטה על ידי מי שהוקנתה לו סמכות על-פי חוק מן הראוי שיהיה מורכב, בדרך כלל, ממספר שלבים בסיסיים חיוניים, אשר הם הביטוי המוחשי להפעלת הסמכות המשפטית תוך התייחסות לנושא מוגדר, ואלו הם: איסוף וסיכום הנתונים (לרבות חוות הדעת המקצועיות הנוגדות, אם ישנן כאלה) בדיקת המשמעויות של הנתונים (דבר הכולל, במקרה של תיזות חלופות, גם את בדיקת מעלותיהן ומגרעותיהן של התיזות הנוגדות) ולבסוף סיכום ההחלטה המנומקת".

ראו לעניין זה גם: בג"ץ 987/94 יורונט קווי זהב (1992) בע"מ נ' שרת התקשורת, פ"ד מח(5) 412, 423 (1994).

51. החלטת ועדת הכנסת חלה על כל חברי הכנסת ללא הצדקה פרטנית. הדיונים בוועדה באו בעקבות מקרה אחד של חבר כנסת (ח"כ גטאס) והתקיימו יום-יומיים לאחר שפורסם העניין בתקשורת ועוד בטרם קיום חקירה בעניינו. אין מקרה זה יכול להצדיק הטלת הגבלה כה גורפת על זכותם של חברי כנסת אחרים לבקר אצל אסירים ביטחוניים וליטול מהם זכות המעוגנת בחוק החסינות.

52. העותרים עוד יטענו כי דיוני הבזק בוועדת הכנסת מצביעים בהכרח על כך שלא בוצעה בדיקה משמעותית וראויה לסוגיה אשר עמדה בפני ועדת הכנסת, וכי נטילת זכותם של חברי כנסת לבקר אסירים ביטחוניים הינה ענישתית בלבד ונובעת משיקולים זרים ופסולים, אינה משרתת כל אינטרס ציבורי ומהווה אקט ענישתי פסול ובלתי חוקי כנגד חברי הכנסת. השיקולים למניעת הביקורים אינם נובעים מטעמים של ביטחון המדינה, אשר דורשים בחינה של כל מקרה לגופו והצגת ראיות משמעותיות לעניין איסור המפגש.

53. המדובר בפגיעה גורפת ושרירותית בזכויותיהם של חברי הכנסת, במיוחד חברי הכנסת הערבים אשר נוהגים לבקר אצל אסירים ביטחוניים, שכן לא נעשית בדיקה פרטנית לגבי כל מקרה ומקרה, שהינו אמצעי הנתון בידי המשיבים ושפגיעתו פחותה. אף ניתן היה להתנות ביקורים אצל אסירים ביטחוניים בעריכת בדיקה ביטחונית בטרם כניסתו של חבר כנסת למפגש עם אסיר ביטחוני. כאמור, אין כל הוראה בחוק המסמיכה את המשיבים להורות על שלילת זכות כה גורפת ופגיעה כה קשה בזכויות. פגיעה מעין זו הינה בהכרח בלתי סבירה ובלתי מידתית בעליל.

לאור כל האמור לעיל, מתבקש בית המשפט הנכבד לקיים דיון דחוף בעתירה ולהוציא צו על תנאי כמפורט בראשית עתירה זו.

מונא חדאד, עו"ד

ב"כ העותרים

חיפה, 24.5.2017